

Kunigui gaila likti be arklio, bet džiaugiasi, išgelbėjęs žmogų nuo praeikimo.
— Nereik man tavęs, vaikeli, — tarė jis, — Eik sau, kur tave dievas veda...
Vagis puolė dar po kojų, padėjo ir spruko į mišką prie antrojo vagies, balno ir kamanomis nešinas.
Jojo sau keliu kunigas. Pavakare, jojant per mišką, atėjo laikas jam poteriauti. Kunigas nusėdo nuo arklio, išsitraukė maldaknygę, arklio pavadį užsimovė ant rankos, eina ir poteriauja, arkliu vedinas. Miške jį pamatė du vagys ir ėmė tartis:
— Reikia tą arklį pavogti iš kunigo!
— Nė bandyti nebandyk. Nieko neveiksi, — tarė antras.
— Bet aš pabandysiu, tik tu priimk arklį.
Pamažu iš užpakalio priėjęs, vagis nuėmė balną, užsidėjo ant kupros, paskui, numovęs kamanas, pasižabojo ir eina paskui kunigą.
Pabaigęs poterių, kunigas sės jau joti. Atsisuko — arklio vietoj žmogus, pabalnotas ir pažabotas. Žiūri nustebęs, o vagis klupt ant kelių prieš kunigą ir sako:
— Dėkui tau, tėveli dvasiškas! Buvau raganų užkeiktas ir paverstas arkliu. Dabar per tavo šventas maldas atvirtau į žmogų. Kur nori, ten mane dėk...

UŽKEIKTAS ARKLYS

Sudėk teisingai tekstą.